

На окупираном делу Србије проглашена је некаква „Република Косово“, коју ниједан Србин и грађанин Србије никада неће признати, ни сада, ни у будућности – то јесте, уколико држи до историјских и људских вредности као што су: част, достојанство, патриотизам, солидарност, па и држављанство.

Можда ће то учинити припадници оне политичке елите који себе сматрају појединцима и грађанима света, а при томе сматрају да родбина, друштво и држава не представљају никакве вредности, или, пак, они представници елита које су ставиле знак једнакости између достојанства и државе с једне, и новца с друге стране. За такве „елите“ с правом се може рећи да су поданичке, клањају се и диве се свему што је европско и светско, а презиру све што је отаџбинско и српско. То подаништво је у крајњој линији издајничко, и то треба рећи без икаквог увијања у флоскуле и без обзира што се измишљањем различитих термина хоће сакрити суштина самих ствари-процеса.

Сам чин окупирања и сецесије дела државне територије, чији протагонисти су америчка администрација и администрације економски најразвијенијих земаља Европе, резултат је западног инструменталног ума који досеже свој врхунац у циничном уму. Тај цинични ум без икаквог околишења обраћа нам се речима: „Зашто ви правите проблем око одузимања 15% своје територије, када ми и даље себе показујемо као ваше пријатеље тако што вам нудимо пут европских и евроатлантских интеграција?“ Тај свој цинизам граде на поређењу са признањем независности Алжира од стране Француске и Де Гола, као да је за Србију Косово и Метохија исто што и за Француску Алжир, или је пореде са цепањем нацистичке Немачке после нацистичког слома 1945. године. Ова два циничка аргумента у себи носе само обману и ништа друго:

- Косово и Метохија није колонија Србије, нити се оно може свести на фразу „15% територије“. Косово и Метохија није за нас број, оно је за нас историјско-духовна вертикала српског народа која се на број, као на „беспојмован однос“ (Хегел), не може свести. Косово је, отуда, питање идентитета (духовног, културног, религијског и националног), а тај проблем може да појми само онај народ и владе чији идентитет није освајачки, рачунски и империјалан. Говорити то владама појединих бивших и садашњих земаља које су искусиле, или искушавају, своју империјалну моћ је беспредметно исто толико колико и говорити им о међународном праву. Они до тога уопште не држе, јер право је за слабе и мале, а на страни великих су сила, моћ, топузина и нечовештво, чији прљави трагови, као знакови злочина, настоје свим силама да слома историјско-духовну вертикалу српског народа.

• Позивањем на други аргумент, без имало стида саопштавају нам да смо ми нацистички народ, јер смо, по њима, „склони окупацији других народа и територија са елементима геноцида“. Због тога треба да будемо кажњени, не само санкцијама, бомбардовањем, разарањем, него и одузимањем територије и сламањем историјско-духовне вертикале. Тако то бива са становишта реализације онога што је цинични ум замислио у својим лабораторијама, а спроводи на нама, као експерименталном пољу, на начин потпуне изокренутости; изокренутости по којој смо ми злочинци, а они жртве. Али ми то не разумемо, не разумемо да њихово жртвовање иде чак дотле да нам они, зарад нашег добра, одузимају Косово и Метохију.

Толико о њиховом цинизму, са напоменом да то није крај, јер тај западни цинични (не)ум не може да мирује, будући да ће он отворати још поља свог деловања по Србији као на пример у Војводини, или у Рашкој, или у Македонији, где већ амерички експерти наговештавају такву могућност, а вероватно и у Црној Гори. Нико разуман томе се не радује, али то је, једноставно речено, припадно таквом уму.

Међутим, оно што треба да нас брине јесте унутрашњи цинични ум који је, благо речено, наслоњен на овај западни, јер рекоше они нама: „само нека се сруши режим СПС и Слободана Милошевића и сви проблеми решиће се у корист српског народа и грађана Србије“. Ти проблеми су били, да се подсетимо, социјални (сиромаштво, незапосленост, привредна заосталост), социјално-психолошки (криминал и корупција), политички (однос Србије и Црне Горе, питање Космета, питање интеграција). Шта је од света овога народ добио? У социјалном смислу, друштво Србије је подељено на мало њих који имају огроман капитал и на много њих који живе у озбиљном сиромаштву, са повећаном стопом незапослености. У социјално-психолошком смислу, порасли су криминал, психолошко незнање и корупција, чији су протагонисти тзв. „експерти“, који су у бесцење распродали богатство које су генерације стварале. У политичком смислу „демократски“ су решена питања СРЈ, прво кроз заједницу Србије и Црне Горе, а потом кроз велико разбратство између Србије и Црне Горе. Што се Косова и Метохије тиче, урађено је „дупло голо“. Када се све то сагледа, могло би се рећи да је Србија на добром путу ка – ништавилу.

Међутим, домаћи цинични ум сада се налази у стању вајкања, и то јавног, у смислу, „шта нам урадише наши западни пријатељи када смо све урадили што су од нас тражили?“ (1) Сатанизовали смо свој народ; (2) извршили смо пљачкашку приватизацију; (3) јавно смо се извињавали за све, и за оно што нисмо учинили; (4) слали смо у Хаг све од реда које су тражили; (5) увели смо најпримитивнији капитализам и све продали у бесцење, и тако редом – да би нам се сада одузимали и Косово и Метохија. Зашто ?

Зато, цинична господо, јер се сагињете и клечите без икакве мере и достојанства, па вас и третирају као поданике, будући да уопште не поштујете ни себе, ни своју државу.

Али, шта нам ваља чинити, и као појединцима, и као народу? По мом мишљењу, ваља радити на себи не жалећи труда ни напора, негујући све давно прокламоване европске вредности, које је управо модерна Европа напустила и погазила: слободу, братство, једнакост и солидарност, уз чување традиционалних вредности – породице, љубави према отаџбини, достојанства и части, љубави према православној вери и разумевања других вера.

На спољнополитичком плану нама, као словенском и православном народу, ближи је народ руски него, рецимо, Французи. Ово је само по себи разумљиво, није само онима који морају унапред плаћене наруџбине да извршавају праћени све жешћом и све острашћенијом медијском подршком. За Косово и Метохију, нашу митолошко-живородну причу треба се борити часно и достојанствено, посредством свих светских институција (ако оне уопште нешто значе модерним империјалистима), уз подношење тужби судовима који воде рачуна о међународној правди за насилно, нелегално и нелегитимно отимање Косова и Метохије, а то исто урадити и пред националним судовима свих оних земаља које признају самопрокламовану НАТО творевину.